

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **T. A. D.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
t. č. ve Věznici Bělušice, sídlem Bělušice 66, 435 26 Bečov u Mostu,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2024, č. j. OAM-1984-21/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024 (pozn. soudu: správně 23. 9. 2024), č. j. OAM-1984-21/ZR-2024, jímž byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedeného rozhodnutí, resp. 30 dnů ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v argumentačně velmi strohé žalobě žalovanému vytkl, že se dostatečně nevypořádal se skutečnostmi, na něž již v průběhu řízení žalobce poukazoval. Žalovaný sice ve správním řízení nepopřel, že byl odsouzen pro úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody v délce šesti roků. Nicméně měl za to, že jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné, které měl vzít žalovaný v potaz. Konkrétně zdůraznil, že žije na území České republiky (dále jen „ČR“) řadu let a má zde vybudované rodinné zázemí, neboť zde žije jeho manželka, nezletilé dítě i matka; má v ČR i ekonomické zájmy, neboť zde podniká; přestože mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, nebyl mu vedle tohoto trestu uložen trest vyhoštění, tedy ani (trestní) soud neshledal nutným, aby žalobce opustil území ČR.
3. Dle žalobce se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s těmito námitkami vypořádal jen obecně bez dostatečné subsumce na daný případ.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Své písemné vyjádření k žalobě podpořil odkazem na závěry řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a jejich citací. Připomenul důvody, pro které byl žalobci zrušen trvalý pobyt v ČR, tj. že žalobce byl v ČR pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro spáchání zločinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy na dobu 72 měsíců, neboť společným jednáním v součinnosti s dalšími pachateli neoprávněně vyrobil psychotropní látku, spáchal takový čin jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu. Řízení o zrušení trvalého pobytu, které byly zakončeno napadeným rozhodnutím tak vyvolal sám žalobce opakovaným protiprávním jednáním, které spočívalo ve spáchání úmyslných trestných činů, za které byl pravomocně odsouzen. Žalobce lze přitom považovat za problematickou osobu, protože v průběhu předmětného správního řízení bylo zjištěno, že byl pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost ve 3 dalších případech.
5. Vzhledem k tomu, že v řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není zákonnou povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, neměla podnikatelská činnost a přítomnost rodiny žalobce na území ČR na vydání rozhodnutí žádný vliv. Navíc žalobce podniká na základě živnostenského listu, avšak toto oprávnění umožňující mu podnikání předpokládá „čistý“ rejstřík trestů, kterým již žalobce nedisponuje.
6. Pokud jde o námitku přítomnosti rodiny žalobce na území ČR, pak žalovaný sdělil, že se ve svém rozhodnutí otázkou, zda zrušení trvalého pobytu žalobci není v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „úmluva“) zabýval, a to přesto, že žalobce v průběhu řízení, kromě konstatování této skutečnosti, neuvedl nic konkrétního, na základě čeho by se dal vyvodit závěr, že zrušení trvalého pobytu je v rozporu s čl. 8 úmluvy a ani spisový materiál neobsahuje žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat na to, že rozhodnutí je nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 úmluvy.
7. K žalobní námitce, že (trestní) soud žalobci neuložil vedle nepodmíněného trestu také trest vyhoštění, má žalovaný za to, že nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

trestního řízení a zrušení povolení k pobytu. Dle žalovaného soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, kdežto správní řízení o zrušení povolení k pobytu cizinci pouze odebírá pobytové oprávnění.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 11. 2. 2025 právní zástupce žalobce zdůraznil námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným, když s ohledem na skutečnost, že žalobce je otcem nezletilého dítěte, měl žalovaný sám z úřední povinnosti provést důkaz výsledkem žalobce, event. jeho manželky za účelem zjištění situace v rodině a vzájemných vztahů. Dále namítal, že pokud měla skutečnost, že žalobce byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou, negativní dopad na napadené rozhodnutí, pak tento typ věznice je mírnější než věznice se zvýšenou ostrahou. Dále soudu sdělil, že žalobce je v současné době již z výkonu trestu propuštěn na svobodu a žije řádně se svou rodinou.
9. Zástupce žalovaného při jednání soudu uvedl, že je proti žalobci vedeno správní řízení o správním vyhoštění, neboť žalobce pobývá na území ČR nelegálně. Poukázal na to, že v daném případě nebylo povinností správního orgánu zabývat se přiměřeností odpadů jeho rozhodnutí na osobní a rodinný život žalobce, přesto tak žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil, a to právě s ohledem na nezletilou dceru žalobce. Pokud jde o namítané neprovedení důkazu výsledkem žalobce či jeho manželky, pak zástupce žalovaného zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení takový důkaz nenavrhoval a poukázal na to, že výslech jako důkazní prostředek je třeba použít až v případě, že nelze rozhodnou skutečnost ověřit jinak. Zdůraznil, že žalobce je čtyřnásobný recidivista a v podrobnostech odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Předně soud konstatuje, že námitka, podle níž žalovaný skutečnost, že žalobce byl zařazen do věznice s ostrahou, zhodnotil při svém rozhodnutí v neprospěch žalobce, ač se jedná o mírnější kategorii věznice, byla žalobcem vznesena až při jednání soudu dne 11. 2. 2025. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 9. 2024. Lhůta pro podání žaloby skončila 23. 10. 2024. Tato námitka tedy byla uplatněna opožděně a soud se jí proto nemohl zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Stejně tak soud při svém rozhodnutí nepřihlédl k tvrzení žalovaného, že je proti žalobci vedeno správní řízení o správním vyhoštění, ani za účelem ověření této skutečnosti neprováděl dokazování, neboť se jedná o okolnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud přitom při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového (a právního) stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k tomu srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 8. 2023, č. j. 3 T 9/2022-4974, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, č. j. 15 To 104/2023-5307, pravomocně odsouzen jako člen organizované skupiny pro spáchání zločinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 72 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Na základě této skutečnosti zahájil žalovaný s žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Zástupce žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí (dne 17. 4. 2024) a předložil své vyjádření ve věci, v němž argumentoval zcela shodně, jako v předmětné žalobě (bod 2 tohoto rozsudku). Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
15. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení a v žalobě uvedl pouze stroze skutečnosti týkající se jeho rodinných vazeb na území ČR, avšak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho sociálních, společenských ani kulturních vazeb na ČR, pouze sdělil, že v ČR žije řadu let a protože zde podniká, má v na území ekonomické zájmy.
16. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
17. Lze připustit, že napadené rozhodnutí je přehlceno obsáhlou citací judikatury a pro zjištění a hodnocení tohoto konkrétního případu žalovaným je třeba odůvodnění napadeného rozhodnutí věnovat nadstandardní pozornost. Nicméně soud neshledal, že by bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobci obecné a neadresné, bez posouzení konkrétních skutečností daného případu. Žalovaný jednak podrobně popsal trestnou činnost, pro níž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Dále poukázal na zjištění, že žalobce byl od roku 2020 nad rámec tohoto odsouzení celkem 3x odsouzen pro trestné delikty, které rovněž podrobně popsal a následně zhodnotil, že jednání žalobce je třeba posoudit také jako opakované zvláště závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, čímž žalobce naplnil dvě skutkové podstaty pro zrušení trvalého pobytu.
18. Žalovaný se rovněž vypořádal s námitkou žalobce, že trestní soud neuložil žalobci vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody i trest vyhoštění. K této námitce žalovaný uvedl, že nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k pobytu, když soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, kdežto správní řízení o zrušení povolení k pobytu cizinci pouze odebírá pobytové oprávnění, tudíž se jedná o méně restriktivní opatření než správní vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Žalovaný dále konstatoval, že s ohledem na aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není jeho zákonnou povinností zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, tudíž podnikatelská činnost žalobce a přítomnost jeho rodiny na území ČR neměla na jeho rozhodnutí žádný vliv. Přesto žalovaný poměřoval žalobcem páchanou trestnou činnost, délku trestu, způsobenou škodu se skutečností, že žalobce má v ČR nejbližší příbuzné a dospěl k závěru, že veřejný zájem na zrušení pobytu je v tomto řízení daleko větší, než dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost zcela vědomě, bez jakéhokoliv ohledu na způsobenou škodu. Konstatoval, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobci nebude mít závažnější dopad do rodiny než ten, který způsobil nepodmíněný trest odnětí svobody. Podnikání žalobce, které je nyní přerušeno na dobu neurčitou, může žalobce buď přenést na území jiného státu, nebo v této výdělečné činnosti pokračovat v domovském státě. Navíc ani žalobci a jeho rodině nic nebrání ve společném soužití ve Vietnamu, když jsou všichni jeho státními příslušníky. Žalovaný současně zhodnotil skutečnost, že žalobce je zletilý, svéprávný, a najevo nevyšla žádná překážka bránící ve zrušení trvalého pobytu.
20. Žalovaný dále konstatoval, že ač to žalobce nenamítal, zabýval se rovněž tím, zda zrušení trvalého pobytu žalobci není v rozporu s čl. 8 EÚLP. Vycházel přitom z obsahu spisu a učinil závěr, že z něho neplynou žádné skutečnosti, z nichž by se dalo usuzovat, že rozhodnutí je nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy, a že je tomu právě naopak.
21. Vzhledem k tomu, že žalobce je otcem tříleté dcery, která žije na území ČR, zabýval se žalovaný i tím, zda je jeho rozhodnutí v souladu s čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. Poukázal na to, že tato úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Dospěl k závěru, že zrušením trvalého pobytu žalobci není tato úmluva porušena, neboť zrušení trvalého pobytu není totožné s vyhoštěním, ale jedná se o opatření pouze dočasné, přičemž žalobce nemá zakázán další pobyt na území ČR. Žalovaný rovněž doplnil, že žalobce jako občan Vietnamu má možnost přicestovat na krátkodobé pobytu do 90 dnů do ČR na základě turistických víz nebo na základě pozvání k návštěvě ČR, tudíž o možnost styku a kontaktu s nezletilou dcerou tak účastník řízení připraven nebude. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 dále konstatoval, že v daném případě nevyšly najevo žádné mimořádné, nebo zvláště závažné okolnosti, které jsou zmiňovány v uvedeném nálezu Ústavního soudu.
22. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že žalobce měl možnost v rámci (správního) řízení uvést skutečnosti svědčící v jeho prospěch a mj. konkretizovat, v čem spatřuje nepřiměřený zásah v případě rodinných příslušníků. Žalobce však žádné takové skutečnosti netvrdil. Za takové situace pak nebylo ani na místě provádět dokazování výsledky žalobce, event. manželky žalobce, když nebylo zřejmé, jaké skutečnosti rozhodné pro posouzení dané věci by měly být prokázány. Námitka žalobce, že měl soud z vlastní iniciativy provést bez návrhu důkazy výpověďmi žalobce a manželky žalobce je nedůvodná.
23. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný se ve všech aspektech věnoval konkrétnímu případu žalobce a ve vztahu k němu nebylo odůvodnění napadeného rozhodnutí obecné, neadresné a nekonkrétní. Tuto námitku proto shledal soud nedůvodnou.
24. Ani žalobní námitce, že žalovaný nevypořádal všechny skutečnosti, nelze přisvědčit. Žalobce v průběhu řízení prostřednictvím svého právního zástupce namítal toliko, že žije na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ČR řadu let a má zde vybudované rodinné zázemí, neboť žije tu jeho manželka, nezletilé dítě i matka, že má v ČR i ekonomické zájmy, neboť zde podniká, a že mu byl sice uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, vedle tohoto trestu však účastníkovi nebyl uložen trest vyhoštění, tedy ani soud neshledal nutným, aby žalobce opustil území ČR. Se všemi těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal. K poslední uvedené námitce se žalovaný pregnantně vyjádřil na str. 5 a 11 napadeného rozhodnutí a to tak, jak je shrnuto v bodě 18 tohoto rozsudku. Stejně tak se žalovaný vypořádal s námitkou, že zde žalobce žije dlouhou dobu a má zde rodinu, když posoudil tuto skutečnost s veřejným zájmem na zrušení pobytu žalobci a dospěl k závěrům, které jsou již zmíněny v bodě 19 tohoto rozsudku. Rovněž skutečnost, že zde žalobce podniká zhodnotil žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5, přičemž zdůraznil, že podnikatelská činnost je žalobci v současné době přerušena, přičemž žalobci nic nebrání v tom, aby své podnikatelské záměry přesunul do jiného státu.

25. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobce nesprávnost či nezákonnost úvah žalovaného a závěrů z nich plynoucích vyjádřených v napadeném rozhodnutí nenamítal. Soud proto správnost závěrů žalovaného nepřezkoumával.
26. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 11. února 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.